

Dromen

Wil je nog steeds een keer de Vierdaagse lopen?, vroeg een vriend vorige week vol ongeloof. Want je kunt helemaal niet wandelen, met die massa mensen voor je voeten. En op dit moment kan ik het, gezien mijn heupproblemen, al helemaal niet. Toch wil ik het nog steeds. Ik kan het bijna niet uitleggen. Het is zoiets als carnaval. Het zit in mijn genen. Ik kom uit de buurt, ben ermee opgegroeid. Werd 'smorgens vroeg uit mijn bed gehaald om te gaan kijken. Eenmaal groot en woonachtig in Nijmegen ging ik in die week rond dat tijdstip naar bed. Maar wel altijd op vrijdag langs de Via Gladiola. Geklapt voor opa Schram, gejuicht voor de Israëli's die triomfeerden na de Zesdaagse Oorlog, genoten van de grote muziekkorpsen die hun militairen begeleidden en gegrijsd bij de actiegroep Is het hier oorlog? in het kritische Nijmegen van de jaren zestig. Nu komt het ook op tv. Ik hou niet van de programma's, maar als de camera de blik gericht houdt op de Via Gladiola, kan ik urenlang kijken. Asjeblieft geen interviews, er komt alleen maar onzin uit. Ik liep 'm elf jaar geleden. Een dag. Toen overleden er twee wandelaars door de hitte en werd de mars afgezegd. Het jaar erna liep ik 'm uit. Me elke dag meer verheugend op de overwinningstocht op vrijdag. Juichend, zwaaiend over de Via Gladiola. Helaas viel die laatste dag verschrikkelijk in het water. De regen droop aan alle kanten uit mijn lijf en mijn dunne regenjackje. 'n Domper. Dat zou ik niet op me laten zitten. Ik wilde nog één keer, maar dan met een zonovergoten laatste dag. Het jaar daarna had ik uitgezaaide borstkanker. Daarna was er elk jaar wel wat rond de Vierdaagse. Eerst de amputatie, een jaar later een aangepaste borstoperatie. Het komt nog wel, heb ik mezelf steeds ingeprent. Intussen wandel ik met een stok (maar hé: ik ben er nog!). Vandaar dat ongeloof van de vriend. Ik ben niet gek. Het zal misschien niet meer lukken. Maar als ik de afgelopen jaren één ding heb geleerd is het dit: een mens moet blijven dromen.

Engelien Beker